

Bekendte, og hun ønskede foreløbig ikke, at for mange saae hende sammen med Karsten From, der regelmæssigt ledsagede hende. Trods sine mange tidligere Venkabsforhold til Mænd var det første Gang, hun havde indladt sig paa egenlige Stævnemøder. Hun var derfor ikke saa lidt nervøs, og dette mørke, regnfulde Vejr, der gjorde Spaserestierne tomme, kom hende godt tilpas. Under Paraply og i Gummifrakke følte hun sig ogsaa tryggere.

Karsten From var paa sin Vis heller ikke fri for Nervøsitet. Han, som havde været saa lykkeligt sikker paa endelig at have hende i sine Garn, mærkede til sin Ærgrelse og Uro, at Rollerne var i Færd med at blive ombyttede. Hun var ham for klog, for overlegen. Under tiden kunde hun se paa ham med et Blik, der gav ham en uhyggelig Fornemmelse af at være gennemsigtig. Og under alt dette voksede hans egen Forelskelse paa en Maade, der vakte hans dybe Bekymring.

En Dag begyndte han lidt maliciøst at drille hende med hendes Utilnærmelighed. Han talte igen om sin to Aar gamle Forløbelse overfor hende og paastod, at det var den, hun stadig ikke kunde tilgive ham.

„Endnu i den anden Verden vil jeg mindes de Øjne, De sendte mig den Aften. Det var Unaade paa Livstid. Jeg havde ikke været sammen med Dem mere end to Gange, og alligevel dristede jeg mig til at aabne mit Hjerte for Dem. Det var en Overtrædelse af Paragraf 3788 i Konvinienssens Lovbog, som vore allerkæreste Damer allesammen kan paa deres Fingre.“